

Risalelerden; "gören göz değil ruhtur, duyan kulak değil ruhtur" diye öğrendik. Bazı insanların kör veya sağır olmalarını nasıl anlamalıyız; madem duyan, gören ruh ise neden böyle bir şey ile karşılaşılıyor?

İnsan mahiyetinin aslı ve esası ruhtur. Ruh bütün hasse ve duyguların efendisi ve yaşam kaynağıdır. Ceset ise ruh ile kaim olup ruha tabidir. **Ruhsuz ceset olamaz, ama cesetsiz ruh olabilir.** Kabir aleminde de haşire kadar, yani cesetlerin tekrar iade edilme anına kadar ruh esaslı bir hayat vardır. Ruh basittir, bölünmez, parçalanmaz, eskimez, pörsümez, ölmez, dağılmaz, yaşlanmaz; ceset ise sayılan vasıfların tam aksidir.

Hayat ve şuur (akıl) ruhun bir hassesi ve vasfıdır. Ceset olmasa da ruhun hayat ve şuuru devam eder. Yani insan ruhu hem görür, hem işitir, hem konuşur, hem düşünür, hem hisseder, hem hatırlar, hem lezzet ve elemi hisseder. Hatta insan bedeni öldükten sonra ruha münasip, ruh ayarında, bir latif kılıf giydirilir; ruh bütünü ile çıplak kalmaz. Bu latif kılıf ise cesedin timsalindedir, yani her insanın sima kimliği bu misali bedene akseder. Esası itibari ile ruh cesede değil, ceset ruha muhtaçtır.

Lakin cesedimiz ve buna bağlı olan aza ve organlarımız da, ruhun maddi alemden istifade etmesinde bir aracı ve bir vasıta hükmündedir.

Dil, maddi yapısı ile maddi lezzetleri ruha ulaştıran bir araçtır. Dil olmasa, ruh maddeye nüfuz edip oradaki maddi lezzetleri tadamaz. Allah kainatta bir kural ya da adet olarak ceset ile ruh arasında böyle bir münasebet takdir etmiştir. Bu kural ve adet gereği, cesedin gözü kör olduğu zaman ruh bu maddi alemi maddi olarak seyredemiyor. Ama kabirde bu kural olmayacağı için, ruh cesetten bağımsız bir şekilde görüp duyabilir.